

Η ΡΟΔΙΑ

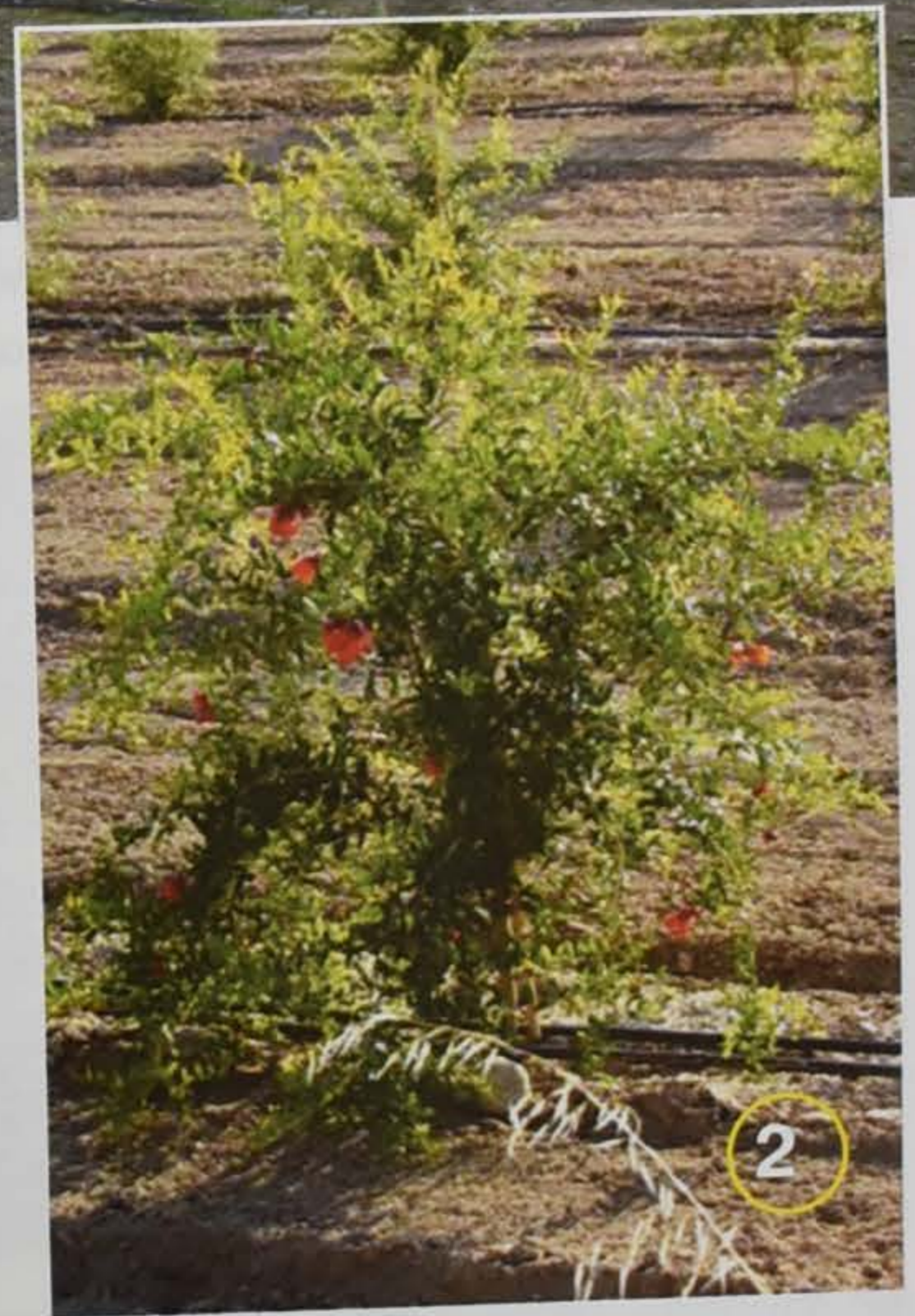

και η καλλιέργειά της

Γράφει η Ευαγγελία Κ. Βλασάκη*

Ηροδιά (*Punica granatum* L.) ανήκει στην οικογένεια *Punicaceae* της τάξης *Myrtales*. Είναι φυλλοβόλος θάμνος ή μικρό δένδρο, με πολύ μεγάλη παραλλακτικότητα και μπορεί να φτάσει σε ύψος τα 7 έως 8 ή και περισσότερα μέτρα. Περιοχή καταγωγής της θεωρείται η κέντρο δυτική Ασία (Ιράν - Αφγανιστάν) και η καλλιέργειά της είναι γνωστή από την νεολιθική εποχή, μαζί με την συκιά και το αμπέλι. Αναφορές υπάρχουν ήδη από τους αιγυπτιακούς χρόνους και στα αρχαία αιγυπτιακά ιερογλυφικά το όνομά της ήταν «teb» ή «ter». Η καλλιέργειά της επίσης ήταν πολύ διαδεδομένη στην περιοχή της Β. Αφρικής (Καρχιδώνα) από τους φοίνικες, αρκετά χρόνια πριν από την άφιξη των Ρωμαίων, ενώ στην Ιβηρική χερσόνησο μεταφέρθηκε από τους Άραβες στις αρχές του 8ου μ. Χ αιώνα.

Στην Ελλάδα, σήμερα, η ροδιά καλλιεργείται σποραδικά σε όλες σχεδόν τις περιοχές, αλλά μεγαλύτερη βαρύτητα και οικονομική σημασία παρουσιάζει μόνο στις ανατολικές περιοχές του Νομού Αργολίδας (Θερμυσία, Ερμιόνη και Κρανίδι), όπου καλλιεργείται συστηματικά, τα τελευταία 100 χρόνια, σε λίγες εκατοντάδες στρέμματα. Λόγω όμως των ικανοποιητικών τιμών των καρπών της και της ανθεκτικότητας που παρουσιάζουν τα δένδρα στο ψύχος, τις υψηλές θερμοκρασίες τα υφάλμυρα νερά, τους εχθρούς και τις ασθένειες, η καλλιέργειά της συνεχώς επεκτείνεται στην Αργολίδα, την Κορινθία, τη Λακωνία και τη Μεσσηνία, σε εκτάσεις που πριν καλλιεργούντο με εσπεριδοειδή και βερικοκιές.

Η σημαντικότερη Ελληνική ποικιλία ροδιάς είναι η ποικιλία «**Ερμιόνης**», ενώ τα τελευταία χρόνια έχει εισαχθεί και διαδίδεται, κυρίως στη κεντρική και τη βόρεια Ελλάδα, η Αμερικάνικη ποικιλία «**Wonderful**».

Με βάση την οξύτητα του χυμού τους οι ποικιλίες της ροδιάς κατατάσσονται σε τρεις κατηγορίες:

- **Τις γλυκές ποικιλίες με χυμό που έχει οξύτητα μικρότερη από 1%.**
- **Τις ημίγλυκες ποικιλίες με χυμό που έχει οξύτητα από 1% έως 2%.**
- **Τις υπόξινες ποικιλίες με χυμό που έχει οξύτητα μεγαλύτερη από 3%.**

Η ροδιά πολλαπλασιάζεται κυρίως με μοσχεύματα και λιγότερο με εμβολιασμό. Τα μοσχεύματα συλλέγονται χωρίς φύλλα τους χειμερινούς μήνες (Ιανουάριο και Φεβρουάριο) και αφού κοπούν σε μήκος 15 - 20 εκατοστών τοποθετούνται στα ριζοτήρια προς ριζοβολία.

Η ριζοβολία τους διαρκεί 2 - 3 μήνες και στη συνέχεια τα έρριζα μοσχεύματα μεταφυτεύονται για ανάπτυξη στις γλάστρες ή τις σακούλες. Με αυτόν τον τρόπο είναι δυνατόν να παραχθούν ικανοποιητικά μεγάλα σε μέγεθος δενδρύλλια ροδιάς, ύψους 60 έως 100 εκατοστών σε ηλικία ενός (1) έτους, σε πολύ ανταγωνιστικές τιμές (περίπου 2,5 έως 3,0 μέτρα Ευρώ/ δενδρύλλιο).

Τα νεαρά δενδρύλλια ροδιάς φυτεύονται στον αγρό σε αποστάσεις 3 - 4 μέτρα επί της σειράς και 5 - 6 μέτρα μεταξύ των σειρών και εισέρχονται σε καρποφορία από τον 3ο - 4ο χρόνο, ενώ η παραγωγική ζωή των οπωρώνων διαρκεί 30 έως 40 χρόνια, μπορεί όμως να παραταθεί πολύ περισσότερο, ανάλογα με τις κλιματικές συνθήκες και τις φροντίδες.

Τα δένδρα της ροδιάς σε γενικές γραμμές είναι ανθεκτικά στους εχθρούς και τις ασθένειες. Παρ' όλα αυτά παρουσιάζουν ευαισθησία στις σήψεις του λαιμού, ιδιαίτερα όταν τους αφαιρούνται - κόβονται παραφυάδες για πολλαπλασιαστικό υλικό. Επίσης είναι ευαίσθητα και στις αφίδες (μελίγκρες). Όσον αφορά τους καρπούς, αυτοί είναι ευαίσθητοι στις διάφορες σήψεις (*Sclerotinia* spp., *Penicillium* spp. κ.α.) και κυρίως στη μύγα της μεσογειού. Το συγκεκριμένο έντομο αποτελεί σοβαρό πρόβλημα στην περιοχή της Αργολίδας και ιδιαίτερα στις λεπτόφλουδες ποικιλίες.

* Η κα Ευαγγελία Κ. Βλασάκη είναι Τεχν. Γεωπόνος Τ.Ε.Ι.Θ.

** ΠΗΓΗ ΦΩΤΟ:

α) 1,2 & 3 Χατζηβασιλείου Βέτα

β) 4, 5 & 6 Κωσσελένος Γιώργος

γ) ΦΩΤΟ σελ. 14 «Αγροτικά Θέματα»

